

К 792/Д 87

120000868750

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

САВА ОГНЯНОВ

РУСЕ

ДОКАТО
НЕ
СЕ
Е
ПРЕ
ОБЪРНАЛА
КОЛАТА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868750

447862

492
287
пиеса от

авторизиран превод от руски език

постановка

сценография

музикално оформление

ОТИЯ ИОСЕЛИАНИ

НИНА ЛЕВЕНСОН

ПЕТЪР АЛЕКСАНДРОВ

ДИМИТЪР ГИЛЕВ

СНЕЖАНА НИКОЛОВА

поставя се за първи път у нас
премиера на 29 януари от 19 часа
в театъра
сезон 1974—1975 година

сцена с участието на Петрана Халачева, Елена Данченко
и Диана Деянова

Действуващи лица

АГАБО БОГВЕРАДЗЕ

ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ
заслужил артист

КЕСАРИЯ негова жена

ЕЛЕНА СТЕФАНОВА
народна артистка

ИОВЕЛ, техният най-голям син ВИКТОР ДАНЧЕНКО

ДИТО, техният втори син МИНКО МИНКОВ

ДУРМИШХАН, техният трети син БОЖИДАР МАНЕВ

БУХУТИ, техният най-малък син ЛЮБОМИР МИРЧЕВ

ГОГОЛА, жената на Иовел ДИАНА ДЕЯНОВА

ЖУЖУНА, жената на Дито ЕЛЕНА ДАНЧЕНКО

ЛАНДА, жената на Дурмишхан ПЕТРАНА ХАЛАЧЕВА

ЦАГО, годеницата на Бухути МИЛАНКА ПЕТРОВА

КАРПЕ, съсед Агабо ПЕТЪР КОСТОВ

действието става в наши дни в едно грузинско село

ОТИЯ ИОСЕЛИАНИ

е роден през 1930 г. в с. Гвиштиби край Кутаиси, Западна Грузия. Грузински белетрист и драматург. Детството си прекарва по време на Отечествената война на село. По-късно завършва литературните курсове при Съюза на съветските писатели в Москва. Пише лирични разкази за младите на село, лирични репортажи като „Момчетата от автомобилния завод“, роман за живота на селските деца по време на войната — „Звезден дъжд“, 1958 г. Написал е романа „Завръщането на войника“, 1962, и други. Публикува от 1954 г. През последните години започва да пише драми. Голям интерес предизвиква пиесата му „ДОКАТО НЕ СЕ Е ПРЕОБЪРНАЛА КОЛАТА“, 1971 г., поставена на сцената на МХАТ. През 1973 г. излезе комедията му „Шест стари моми и един мъж“. А през 1974 г. Иоселиани написва новата си пиеса „Бунт в Сабусе“, посветена на грузинските селяни по време на Октомврийската революция. Комедията „Докато не се е преобърнала колата“ е преведена на много езици на народите на Съветския съюз и се играе в много театри с голям успех. Постановянето ѝ на русенска сцена е първи превод и първа постановка на творбата зад граница.

нар. арт. Елена Стефанова в
ролята на Кесария.

сцена с участието на Виктор Данченко и
Диана Деянова

БИТКА С РАВНОДУШИЕТО

Нашето общество не приема равнодушието. Равнодушие то към съдбата на планетата и към съдбата на ближния. Към делото, избрано за цял живот и към неуредиците, които пречат в живота не само на околните, но и на тебе самия. Към мястото, където си роден, и към местата, където твои другари залагат първите камъни в основата на новия строеж. Равнодушието — основен източник на който са егоизмът, нежеланието да се разтревожиш, ако трябва да понесеш лишение, неудобство, опасност. Равнодушието — ловко приспособяващо се към новите условия. Нагиздено понякога с модни дрешки и похабяващо много усилия само и само да скрие истинската си дреха.

Битката с равнодушието е една от главните колизии на съветската драматургия през нейния почти полувековен път. Именно срещу равнодушието влизаха в бой героите на Афиногенов, Корнейчук, Вирта и много други.

Битката с равнодушието — това е битка за човека и неговото щастие, за чистотата на нашите идеали. Това е битка, превръщаща се в битка на човечността срещу безчовечността. Яростна, страстна, динамична... Битка, породена от самата наша действителност.

Ю Р И И З У Б К О В, сп. „Дружба народов“,
Москва, 1971 г., брой 9.

Особено гореща битка с равнодушието води и днешният живот на село. Отиването на част от селската младеж в града изглежда естествено. Механизацията на много селскостопански процеси освобождава на село част от работната ръка. А градът, непрестанният ръст на производството, властно изискват тези ръце. Селската младеж, завършила общообразователни училища, техникуми, институти, не иска повече да се задоволява с танци и кино в селския клуб, стреми се към богатствата на културата, които засега е в състояние да им даде само градът. А кой е отговорен днес и ще бъде отговорен утре в селото за неговата съдба? Кой ще донесе там културата? Идващите граждани ли, щом коренните селски жители, едва докоснали се до нея, бързат да напуснат родния дом? Винаги ли човек отишъл от селото в града и там намерил своята съдба, олицетворява истинския стремеж към културата? И, скъсвайки с исконния селски труд, не губи ли вчерашният селски труженик в душата си нещо много важно?

Над всички тези, както и върху много други въпроси ни застава да се замислим пиесата на Отия Иоселиани „Докато не се е преобърнала колата“.

представлението се води от

ЕЛЕНА КОСТОВА

текста следи

ЕФРОСИНА ГРИГОРОВА

технически сътрудници

Художник-изпълнители — Димитър Гилев и Христо Луканов.
Зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски.
Ръководител организация и реклама — Надежда Ванаева.
Ръководители художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников. Звуково оформление — Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев и Здравко Владимирев. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко ателие — Каролина Димитрова, Слави Николов. Железарско ателие — Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов. Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеждащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

редакция и уредба на програмата

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

снимки в програмата — ГРИГОР БОГДАНОВ

